Riddare Templet Wästmannias

MEDLEMSBLAD

Årg. 41 Hemsida: www.rtwastmannia.se Nr 3-2017

TEMPLET FYLLDE 100 ÅR – NY MEDLEM

Från 100-årsjubilëet 8 april 2017.
Fr v.: SKR , PKM, br Anders Lindberg (recipiend), VM, HSM, SM.
Flera provinskapitelledamöter och bröder med EMG och OPK ej med på bild.
Referat i föregående nummer av Medlemsbladet

Foto: S-B.J.

Vi går styrkta in i ett nytt sekel. Även om vi inte lyckats rekrytera nya medlemmar i den omfattning vi önskat fortsätter vi satt drömma om framgång och håller visionen om ökande tillströmning vid liv, väl medvetna om att det krävs hårt arbete

MÄSTAREBREV:

Käre Vän och Broder!

Käre Vän och Broder!
Så är det dags igen att kavla upp ärmarna och ta nya tag i arbetet i vårt kära RT Wästmannia!
Eller man kanske hellre skulle säga att det är dags att ta på den mörka kostymen och den svarta flugan?
Jag tror dock att båda uttrycken är lika riktiga. Visst är det ett arbete vi står mitt uppe i vad gäller organisation, ekonomi, rekrytering och – inte minst – att omsätta broderskapstanken i praktisk handling såväl inom som utanför Templets lokaler.
Samtidigt är det högtid, uppbyggelse och fest att få deltaga i våra sammankomster och låta oss inspireras och glädjas tillsammans.

Sommarens upplevelser har med all säkerhet varit olika för dig och för mig, men jag hoppas att de flesta av oss har fått tid för återhämtning och vila och att det nu känns bra att få återgå i våra ”vanliga” uppgifter igen. För några bröder har kanske krämpor och bekymmer inte tagit paus och framtiden kan kännas oviss. Vi tänker särskilt på er!
Som framgår på annan plats i detta medlemblad har fullbordandets tolvslag klingat för två av våra trogna kämpar, broder Harry Thornberg, medlem i vår Orden sedan 1963 och Thure Jadestig, som kom med 1983. För egen del går återhämtningen efter hjärtoperationen bra och jag räknar med att kunna vara med i arbetet fullt ut i höst.

När jag skriver detta brev är det söndag den 13 augusti. Temat för denna söndag i kyrkoåret är ”Goda förvaltare”. Vi har just påbörjat vårt andra sekel i vårt Tempels historia och kan konstatera att det arv vi bär med oss från de bröder som gått före är stort och omfattande. Den glöd, den iver, den framåtanda och det nytänkande som bar dem gäller för oss att förvalta på ett ansvarsfullt och inspirerande sätt. Förhoppningsvis tillkommer också nya uppslag, idéer och tankar som det gäller att ta vara på och omsätta i praktisk handling. Vårt uppdrag som förvaltare är stort.

Vi gläds över att höstens arbete kan inledas med reception! Jag hoppas du kan vara med vid det tillfället och få vara med och hälsa ännu en ny broder välkommen.

Ett annat glädjeämne som jag vill nämna är arbetet i den Utpost som vi startat. Det ser mycket lovande ut. Särskilt roligt är det också att se det ansvar som våra relativt nya bröder tagit på sig i detta arbete.

Välkomna mina bröder till en ny termin i vårt Tempels historia!
Glöm heller inte att ***vår värdegrund är stor, stark och fast:***
Sanning, Kärlek, Renhet och Trohet *inspirerar och bygger din karaktär som person och medmänniska.*

Din vän och broder
Sven-Erik Lilja

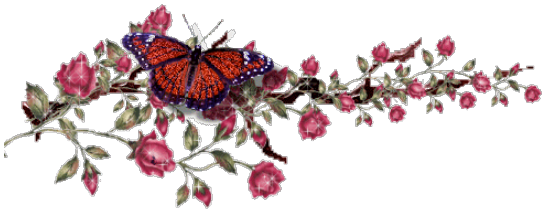

ETT SORGENS BUDSKAP

Våra bröder
Utvalde Riddaren *Thure Jadestig* samt
Ordens Patriarken och Utvalde Komturen *Harry Thornberg* har lämnat oss i stor sorg och saknad.
Vi lyser frid över deras minne.

✝

⌘⌘⌘

Nordisk form
Även vår Orden kan i sin nordiska namnform anses ha lånat namnet från sina föregångare. Detta innebär ett stort och ansvarsfullt historiskt arv, och det kan finnas grund till att fråga, om vi kan leva upp till detta föredöme. Vilken beslutsamhet kan vi visa för att lyfta namnet tempelriddare, så att det blir ett med vårt perspektiv?

Templars of Honor and Temperance
Vår Ordens ursprungliga namn (på engelska) är The Templars of Honor and Temperance. Även om ordet Temperance motsvarar måttfullhet eller återhållsamhet, klargör Ordens grundlag, att det från första stund har varit fråga om en Orden med total avhållsamhet från alkohol, 1 begynnelsen i USA tedde den sig som en del av det vidsträckta "nykterhetsfrimureriet", som för övrigt alltjämt bestått i andra former på många håll i världen innanför de ordinära frimurarsystemen.
Ordet Temperance hänsyftar för övrigt inte enbart på avhållsamhet från alkohol utan också på sans och måtta i livsföring och temperament allmänt sett. Begreppet ingår som en av frimureriets fyra grunddygder. Nära släktskap kan alltså lätt spåras mellan frimureriets olika grenar och Tempel Riddare Orden.

Likheter och skillnader
Vad är det då som konstituerar likheter eller skillnader mellan dessa frimurarliknande sällskap, som finns i samhället och vår egen Orden?
1 båda fallen finns ett pedagogiskt uppbyggt gradsystem för att utveckla självbekännelse och personlig karaktär. Likaså bildar symboler, ritualer och ceremonier ett välutvecklat nyanserat och avancerat system. Tydliga likheter ligger också i strävan att väcka sinnet för andliga värden med uppmaning till medlemmarna att söka kraftkällorna i religion och ideellt samhällsarbete.
Gemensamma kännetecken är också uppmaningarna till välgörenhet och samhällsansvar, till byggandet av en trygg värld. Basen härför är likartad: familjen, vänskap, broderskap och kärlek mellan människor. Härav följer synen på människan utan hänsyn till yttre företeelser som börd och rang, rikedom, makt eller ställning. Att ära Gud, fäderneslandet och nästan ligger också inom likheternas område. Vad är det då som skiljer?

Det absoluta kravet
Genom våra bindande löften och försäkringar som Tempel Riddare gäller för alla ett självpåtaget band gentemot alkohol och andra berusningsmedel. Kravet är så klart, att ett brott mot detta innebär att man ställer sig själv utanför ordensgemenskapen.
Detta innebär, att Tempel Riddare Orden sannolikt har de strängaste medlemskrav och medlemskriterier av alla de ordenssällskap med vilka vi i övrigt kan jämföra oss. Häri torde en del av förklaringen till ett relativt lågt medlemstal kunna spåras. Som ordenssällskap skulle Tempel Riddare Orden utan detta stränga krav måhända ha varit Nordens största i dag. Men skulle någon möjligen finna tanken på detta lockande, kan vi bara på en gång slå fast: En sådan orden hade inte varit Tempel Riddare Orden!

En fast ståndpunkt
En hel del öppna sammanslutningar med absolutism som krav kämpar i dag med betydande svårigheter för att uppehålla verksamhet och medlemsstatus. Detta upplevs vemodigt, men desto angelägnare är det då, att ett ordenssällskap som Tempel Riddare Orden lyfter den ovillkorliga absolutismens fana högt, så att den syns. Detta må vara till förargelse för en del men också till glädje och styrka för många. Dristigheten ger en signal om att detta att dricka alkohol ändå är en avvikelse från det normala - oavsett att det finns grupper som hävdar motsatsen. Som jämbördiga med andra ordnar kan vi likväl hävda just detta, att Tempel Riddare Orden har som särprägel att vara en för nykterhet kämpande orden. Detta är vårt kännetecken och vårt ansvar i samhället.

Livsstil
I vårt rituella och ceremoniella arbete kan det hända, att det som här sagts kan koma något i bakgrunden. Vi har måhända utvecklat oss till ”duktiga ordenstekniker” som en broder uttryckte sig. Detta ska vi naturligtvis vara även i fortsättningen, men vi får inte glömma att våt uppgift att verka som tempelriddare ska ge en signal i samhället om bättre livsstil – om ”en sund själ i en sund kropp<” – och om ett bättre sätt att leva på. Vi tar avstånd från allt som förnedrar människor och gör dem till slavar. >Som tempelriddare ska vi möta med en sådan utmaning i en värld, som trots tal om hälsa och miljö likväl visar en tendens att allt mer förgifta sig själv.

Efter en artikel i det norska ordensorganet Tempel Ridderen 1990 (Kjell Dagsloth)

Lina Adolphsson tilldelades RT Wästmannias stipendium för några år sedan. Hon har många strängar på sin lyra och har nu gett ut en bok ”ÄKTA – en gödningsbok för själen” tillsammans med fotografen Olga Magnusson. Till boken hör också en CD. Votum & Gullers förlag, Karlstad. 2016.
Lina.adolphsson@svenskakyrkan.se
Med tillstånd från författaren återges här ett av kapitlen i denna bok. /S-E Lilja

Den Gud jag hör ihop med

Jag förstod ganska sent i livet att det är fult att fråga folk om de tror på Gud. Eller fult och fult; det är väldigt känsligt.

Man kan diskutera de flesta ämnen rätt så ogenerat över fikabord, TV-soffor och tågsäten nuförtiden; det slinker ner både sex och samlevnad, familjekonflikter och tarmrensningsbehandlingar med vetebullarna på arbetsplatsernas fikaraster runt om i vårt land. Men se, att ta upp frågan om Gud, det är känsligt det.

Det är något av det mest privata man kan tala om.

Jag ska vara riktigt privat med dig nu.

Jag tror på Gud, jag.

Ja, jag tror på Gud. ”Av bara farten”, skulle somliga säga, eller ”av födsel och ohejdad vana”. Nej. ”Men av hjärtat”, vill jag kalla det

Att tro är att sticka ut hakan. Lite som att säga att ”jag har drömmar som jag vägrar släppa”. Gud hör ihop med drömmar och förhoppningar och längtan, och det är nog därför det är så känsligt att prata om. Gud hör hemma i det mest osminkade av en själv, det mest ärliga och behövande, det mest barnaglada och hjärtsnörpande.

Att öppet befatta sig med Gud är socialt sett ofta som att ge sig ut i gungfly. Man får avväga sina ord lika försiktigt som en råbock måste avväga sina steg ute i en blötmyr; känna varligt efter bärande tuvor av logisk acceptans, annars är man ett lätt villebråd för dem som vill saklighetsknuffa en ut i känsloträsket och vända ryggen åt en med konstaterandet ”vilket flum”. Man jag vill inte beskriva Gud logiskt. Vi beskriver inte vänskap logiskt, lika lite som vi urskuldar kärleken till våra barn med kemiska substanser eller ekvationer. Vi vet bara att det har med hjärtat att göra. Och att hjärtat älskar. Och att det är sant.

Vi har nånting fint tillsammans, Gud och jag.

Vi kan sitta tysta med varann och bara njuta av att vara.

Oftast möts vi ute i naturen, gärna i skogen, eller på en sten vid sjön. Det vi delar är nästan alltid fridfullheten, men ibland kan det vara tröst eller ömhet. Den Gud jag hör ihop med viskar i bladsuset och smeker min rygg genom trädstammen. Så varsamt och omhändertagande. Så lugnande och värmande.

Och jag kanske nynnar för honom. Slingor med kärlek ger jag honom, och jag tacksamhetstittar på hans dagsfärska blomdekorationer eller hans frostglittrande enbusksbackar. Så att han ska känna att jag tycker att han är så vacker i allt.

Så att han ska känna sig sedd och önskad och älskad.

Och jag vet att det låter förmätet att uttrycka det så, men det händer ibland att jag vill hålla Gud i min famn. Dagar när världen varit extra eländigt ondskefull och vi människor riktigt har sandlåde-nivåat oss egoistiskt och blint och fullkomligt mobbat ut Gud och allt han är; när vi riktigt stampat kärleken under våra gyttjiga grovstövlar och kicksparkat honom i ansiktet. Då vill jag öppna mina armar för honom och viska ”Här, Gud. Du får vara här hos mig. Jag vill skydda dig med mig”.
Den Gud jag hör ihop med är bara kärlek. Och vänskapen vi har är ljus. Det är ljus som är platsen eller tillståndet vi möts i. Kärleksljus.

När jag är ute i skogen, eller i musiken, då är jag liksom i Gud. Min själ förnimmer ljus, liksom vältrar sig i ljus och lättar i det. Musiken eller naturen är porten som jag använder för att släppa ut själen, nyckeln för att lämna det kroppsbegränsade. När jag är i naturen eller i musiken kan jag stundtals glömma mig själv och, ärligt talat, sippra ut genom mig själv och bli del av någonting oändligstort och helt. I detta oändligstora är jag gränslös. Jag är del av allt, jag

känner med allt och vill omfamna allt, för jag upplever bara kärlek och ljus. Jag hör ihop med.

Och det fyller mig med en sjudande glädje, en glädje som bubblar fram som sockerdricka genom hela min varelse. Glädje som varken är storvulen eller explosiv och högljudd, men salig. Lycksalig. Min själ känner och minns och ler.

Jag är hel.

Jag tror jag hör ihop med Gud.

Och jag tror inte att det behöver vara krångligare än så. Inte så mycket intellekt, utan mer av en känsla och nån sorts vänskap.

Lite som det är i Astrid Lindgrens bok om Emil i Lönneberga, när de har badat och satt sig tillsammans i solen vid sjökanten, och lillgrabben Emil säger till stordrängen Alfred:

”Du och jag, Alfred.”

Och Alfreds svar:

”Tror jag, det. Du och jag Emil.”

Blomsterfägring

I skrivande stund står rosorna i sin fullaste blomning.
Legenderna har mycket att förtälja om rosens ursprung och växlande öden. Bland annat menar man att den i begynnelsen var ett av de utsökta blomstren i paradisets lustgård. Man har också trott att rosen föddes som ett barn av havsskummet. Mig synes den vara ett solens barn framför andra växter i örtagården. Ty solen och rosen har ett underbart samspel. Det är de torra, soliga och varma dagarna rosen förmår att utveckla skönhetens mångfald i en till synes outtömligt slösande prakt.
Just nu gassar solen från en nästan molnfri himmel. Rosorna står där med öppna kalkar vända mot solen. 1 sina olika färger är de den

ljuva sommardagens ögonfröjd. Det är svårt att avgöra vilken färg som är vackrast. Den blodröda rosen är jag själv mycket svag för och fångar gärna in den med blicken. Denna ros - med kärlekens röda färg - har genom tiderna prisats och ofta besjungits i visor, ballader och tjuv poesi. 1 legender hyllas den som blommornas drottning. En arabisk legend förtäljer att när ängeln Gabriel vid ett tillfälle besökte jorden föll några droppar av hans svett ner på marken. Där växte sedan rosor upp och de var röda.
För att från legenderna återgå till verkligheten så är samtliga färger bedårande. De komplette-rar varandra på ett underbart sätt. Ett är visst. Knappast någon blomma har varit så älskad genom tiderna som rosen - drottningen i växternas rike. Ty en rosenknopp är fylld av löften. Den daggfriska, utslagna rosen ger helg och skönhet. Gravkullens blommande rosenbuske vittnar om kärlek, som består efter döden, och ett torkat rosenblad i en gulnad bok väcker sedan länge glömda minnen till liv.

⌘⌘⌘